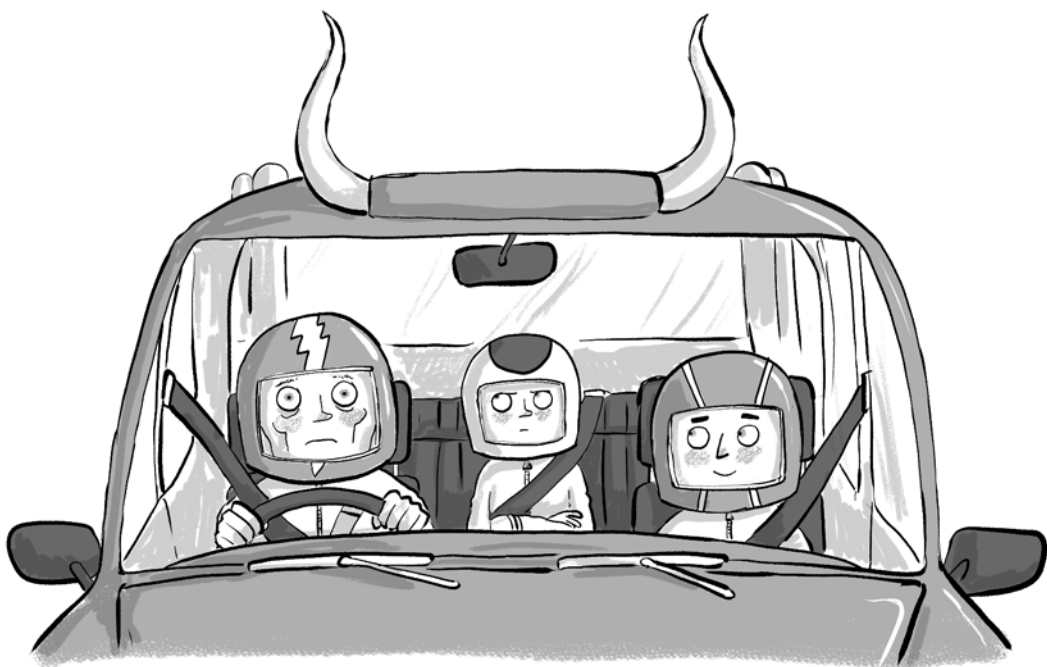

**Papasakosiu jums, ką padariau
su tais pinigais. Pateiksiu visą
sąrašą puikių dalykų, kuriuos
nuveikėme kartu su seneliu, ir ko
per tą laiką išmokau.**

**Pavyzdžiui, kad seni žmonės puikiai
laikosi vandens paviršiuje ir kad laimė
pinigais nematuojama.**

Skiriu savo tēvui, Deividui Braunui, ir savo seneliui,
taip pat Deividui Braunui.

Ir seneliams, Džonui ir Brendai Grigsbiams.

**Aš esu vardu Frenkas Deivenportas,
visai kaip mano tėtis. Ir kaip mano
senelis. O štai istorija apie senelio
patirtus nuotykius.**

Jei tėtis būtų žinojęs, kas nutiks, jei gausiu jo vardą, tikrai nebūtų pavadinęs manęs Frenku. Jis būtų nusileidęs mamai, ir aš būčiau koks nors Teodoras, Marmadiukas ar Terensas, ir nė vienas iš šių vardų nebūtų man tikęs. O mama jaustųsi patenkinta, nes galėtų pristatyti mane savo naujiesiems draugams iš teniso klubo ir ką tik išmokta „lalala“ balso maniera užgiedoti: „Dėmesio, čia mano sūnus, Teodoras!“ O aš tada pasitaisyčiau savo švarką ir pasakyčiau: „Malonu susipažinti“, – ar ką nors panašaus. Bet man pasisekė, tėtis pasiekė savo ir pavadino mane **Frenku. Savo, savo tėčio ir savo senelio** garbei. Nenustebčiau, jei mano **prosenelis** irgi būtų buvęs Frenkas.

Manau, kad tėčiui ši šeimos tradicija patiko tol, kol mirė jo pamotė (apie kurią jis man pamiršo papasakoti dėl didžiosios Deivenportų šeimos nesantaikos) ir paliko visus savo pinigus Frenkui Džonui Deivenportui. Mano tėčiui nepasisekė, nes jo vardas ne toks. Jis vardu Frenkas Džeimsas Deivenportas.

Frenkas Džonas Deivenportas esu aš.

Per šį atsitiktinumą aš paveldėjau 462 tūkstančius svarų ir likau įpareigotas rūpintis Frenku Vyresniuoju Vyresniuoju. Na, aš jį vadinu tiesiog **seneliu Frenku**, nes niekas neturi laiko sakyti „Vyresnysis“ dukart.

Mama su tėčiu, aišku, labai norėjo tuos pinigus iš manęs atimti. Kai tik nesiginčydavo tarpusavyje, jie bendrom jėgom mėgindavo surasti kokią spragą įstatymuose, dėl kurios pinigai privalėtų atitekti jiems. Jie niekaip neužsičiaupė kartodami, kad įvyko baisi klaida. O man atrodo, kad senelė Nora turėjo savų priežasčių palikti pinigus būtent man ir įpareigoti mane rūpintis seneliu Frenku. O aš juk ne koks nenaudėlis, kuris atsisakytų išpildyti savo mirusios močiutės paskutinįjį norą. Ir nesvarbu, kad niekad nesu jos matęs. Aš į tokį įpareigojimą žiūriu rimtai. Labai rimtai.

Todėl papasakosiu jums, ką padariau su tais pinigais. Pateiksiu **visą sąrašą** puikių dalykų, kuriuos nuveikėme kartu su seneliu, ir ko per tą laiką išmokau. Pavyzdžiui, kad seni žmonės puikiai laikosi vandens paviršiuje ir kad laimė pinigais nematuojama.

Penkiašimtinės ant medžių neauga

Tą dieną, kai sužinojau apie močiutės Noros man paliktus pinigus, tėtis irgi šiek tiek praturtėjo. Kadangi buvo penktadienis, paskutinė diena prieš vasaros atostogas, jis atvažiavo manęs pasiimti iš mokyklos.

Tądien turėjo įvykti klasės vakarėlis, bet man nerūpėjo, kad jį praleisiu. Turbūt vis tiek nebūtų smagu. Žinoma, nepasirašysiu savo klasės albumuose, bet kam tas rūpi. Po paskutinio persikraustymo Šv. Margaritos mokykloje praleidau tik porą semestrų, o draugai, kurių spėjau susirasti, su manimi jau nebekalbėjo. Mano tėtis pardavė jų tėčiams daugybę įtartinų buteliukų skysčio po skutimosi, kuris nudažė jų veidus violetine spalva. Tai dar būtų buvę nieko, bet paaiškėjo, kad

dauguma mano klasės draugų tuo skysčiu trynėsi pažastis, o Taileris Skotas turbūt nusprendė jame išsimaudyti – kitą dieną jis pasirodė mokykloje kaip pikta serbentukė iš gėrimo „Ribena“ reklamos. Deja, Taileris buvo vienas populiariausių mokyklos berniukų ir galėjo nuspręsti, kas turės draugų, o kas ne. Taip aš tapau atstumtuuju. Kai tėtis atvažiavo manęs pasiimti, aš vienas koja mušinėju kamuolį, kol visa mano klasė kieme žaidė futbolą. Tėtis pasakė, kad džiaugiasi galėdamas praleisti su manimi šią popietę. Kadangi jis retai rasdavo tam laiko, jaučiausi visai smagiai. Nelabai norėjau likti su klase.

– Šiandien tokia triuškinančiai nuostabi diena, kad niekaip nevalia lindėti mokykloje, Frenkai. Saulė šviečia,

pauščiukai čiulba. Metas man praleisti dieną su savo mylimiausiu sūnumi, – pareiškė tėtis ir pirštais pašiaušė man plaukus.

– Oi, atstok, – numušiau jo ranką, nors iš tikrųjų manęs tai nė kiek neerzino. – Koks aš mylimiausias sūnus, jei esu vienturtis?

– Tai va, turėtum džiaugtis, kad nesi mano antras mylimiausias, – tėtis nusijuokė ir padėjo ranką man ant galvos kaip ant kokio ranktūrio. – Na, sprukim iš čia. Pranešiau kažkokiam vyrukui iš mokyklos pavaduotojų kabineto.

– Oi! – šūktelėjau ir net pasilenkiau mums zvimbiant pro mokyklos vartus. – Kur mes lekiam?

Tikėjausi, kad parke paspardysim kamuolį, bet jis pasakė:

– Išmokysiu tave kai ko, ko nemoko mokykloje. Kai ko apie **pardavimus**. – Jis išsitraukė iš kišenės šūsnį grynujų, pakišo juos man po nosim ir liepė: – Pauostyk. Įkvėpk pilnus plaučius. Na, pasakyk man, koks tai kvapas?

Aš įkvėpiau, bet man dar nespėjus atsakyti jis pliaukštelėjo banknotais man per šonus ir pareiškė:

– Tai – pats nuostabiausias kvapas pasaulyje. Tu **už-
vodei sėkmę.**

Nesijaučiau tuo toks įsitikinęs. Kvepėjo keistai, panašiai kaip mokyklos spintelės. Vis dėlto man labiau rūpėjo ne kvapas, o tai, kaip mano tėtis taip staiga praturtėjo. Mama vėl pyks, jei jis grįš prie savo senų versliukų. Ji jau visą amžinybę ėdė jį, kad susirastų normalų darbą.

– Iš kur tu tiek gavai? – paklausiau, stengdamasis nuo jo neatsilikti.

– Nieko manęs neklausk, ir aš tau nieko nemeluosiu, – tėtis man mirktelėjo ir plačiai nusišypsojo.

Aš irgi šyptelėjau. Netyčia. Suprantat, toks jau tas mano tėtis. Princas Žavusis, kaip sako mano mama. Kadaisė ir ji tirpdavo nuo jo šypsenos ir mirktelėjimo, bet tie laikai jau seniai praeity.

Tėtis susidėjo banknotus į piniginę, o ją įsikišo į palto kišenę.

– Šiame pasaulyje nėra nieko svarbesnio už pinigus, Frenkai. Niekada to nepamiršk.

– Ką tu su jais darysi?

– Investuosiu.

– Investuosi? – Iš patirties galėjau pasakyti, kad važiuojame ne į banką.

– Dabar urmu pardavinėja kalnus blizgių žaislinių ponių, po svarą už vieną. O aš užkelsiu kainą iki penkių ir šią popietę išparduosiu juos prie mokyklos vartų. Žinai, pats metas pasipelnyti iš atostogų džiuogesio. Pamatysi, iškeisiu šimtą į penkis šimtus kapučinų.

– Į kapucinus? Visad norėjau tokios beždžionės! – Iš tiesų man patinka visi gyvūnai, bet beždžionės kapucinai yra patys pačiausi.

Tėtis pliaukštelėjo man per sprandą ir nusijuokė.

– Ne, Frenkai, kvailėli tu! Sakiau, penkis šimtus kapučinų, o jie verti kalno pinigų. Ne į kokią nors tikrą beždžionę. Kas gi norėtų tikros beždžionės?

Kvailas klausimas, bet vis tiek atsakiau:

– E-hm, tu turbūt norėjai paklausti, kas NENORĖTŲ tikros beždžionės?

– Primatų gauti nelengva, sūnau, – tėtis atsakė taip, tarsi jau būtų bandęs. Tada pridūrė: – Žiūrėk ir mokykis – aš parduosiu tuos ponius prie tavo mokyklos, užsikalsiu gerą sumelę pinigų, o tada nupirksiu tavo mamai ką nors, ko ji seniai norėjo. Gal tada ji nustos ant manęs širsti.

Paaiškėjo, kad mažieji blizgantys poniai buvo visiškai šlamštas. Jie labiau priminė pavargusius asilus, bet tėtis neklydo sakydamas, jog svarbiausia išmanyti **pardavimo** meną.

O *parduoti* mano tėtis mokėjo!

– Iš esmės tau tiesiog reikia įteigti žmonėms, kad jie nori to, ką tu turi, – tėtis apkabino mane per pečius. – Kad jie patikėtų, jog tu jiems siūlai kažką, ko jie negalėtų gauti niekur kitur. Kad tai – pribloškiamai puikus pasiūlymas ir jie būtų idiotai, jei atsisakytų.

Nelabai supratau, kaip spalvoti žaisliniai poniai gali būti pribloškiamai puikus pasiūlymas, bet netrukus paaiškėjo, kad tėčio moto: „Svarbiau yra tai, ką sakai, nei tai, ką parduodi“, – ir vėl pasitvirtino.

Jis savo kalbomis kažkaip pavertė tuos asilus blizgančiais ristūnais ir užsikalė pinigų. O tada tiesiog savam

kaily nesitvėrė iš džiaugsmo. Man vis tiek būtų labiau patikę parke pažaisti futbolą, pasitreniruoti ir išmokti keletą pratimų. Tądien tėtis įžengė į „Argos“ parduotuvę švytėdamas neregėtu pasitikėjimu savimi. Jis užsisakė geriausią kokią tik įmanoma skalbyklę su džiovinimo funkcija ir sumokėjo papildomai už pristatymą į namus.

Pakeliui namo jis spaudos kioske nupirko man butelį limonado – to, kurio mama niekad man neperka, nes, pasak jos, nėra tokių uogų kaip mėlynosios avietės. Tėtis godžiai atsigėrė savo „Irn-Bru“ ir pasakė:

– Deivenportai gimė nugalėti. Girdi, ką sakau?

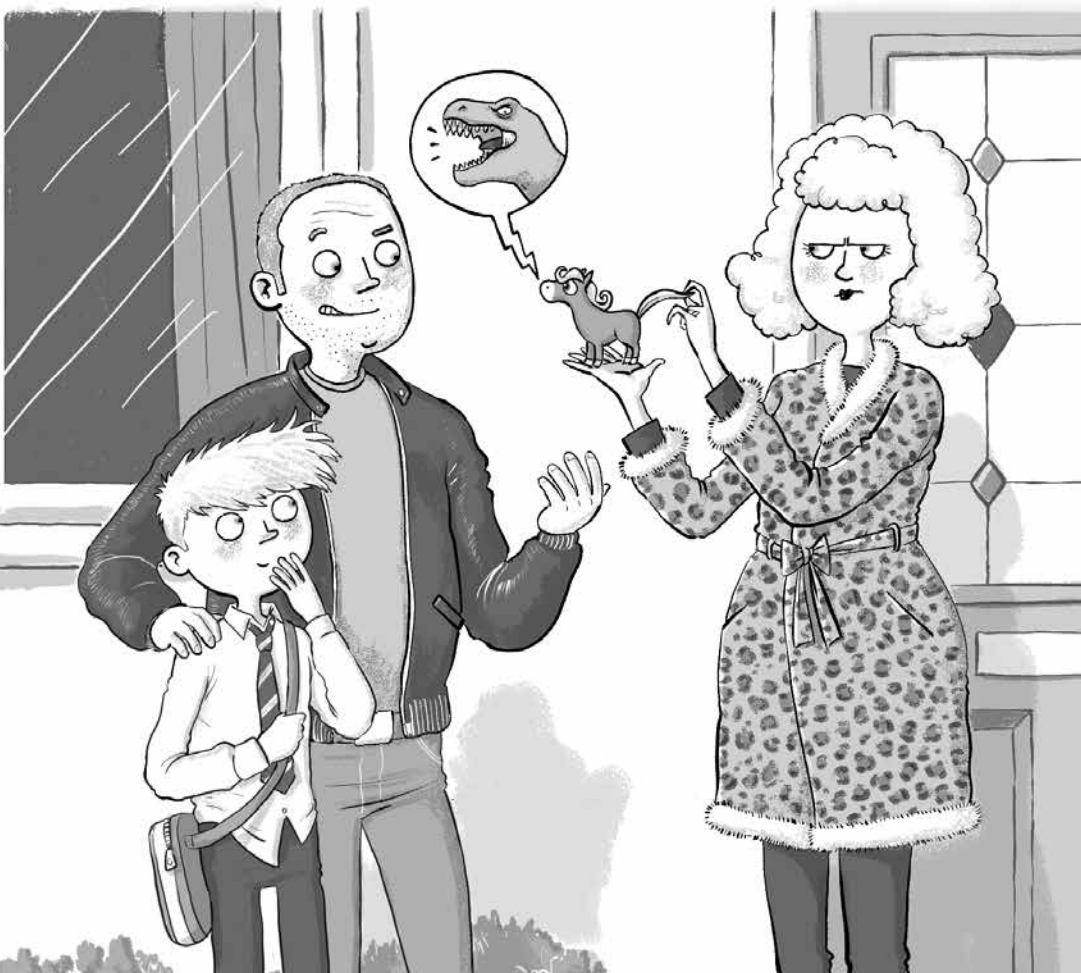
Puikiai girdėjau, bet mačiau pakankamai violetinių pažastų, kad tuo suabejočiau.

Ir buvau teisus, nes, kai grįžom namo, tarpduryje mus pasitiko mama, vilkinti „Grigsbio“ uniforma ir apsigobusi savo šilkinio leopardinio rašto chalatu. Ji atrodė tuo pat metu ir graži, ir įsiutusi. Nebuvo sunku atspėti kodėl, nes rankoje ji laikė mažą geltoną arkliuką.

Tėčiui nespėjus nieko pasakyti, mama kilstelėjo žaisliuką aukštyr, pakėlė jo uodegą ir jis baisiai suriaumojo kaip koks dinosauros.

– Telefonas šiandien skambėjo be perstojo. Siuzana Montgomeri mano, kad mažoji Fiona šiąnakt nesudės bluosto, nes ją baisiai išgąsdino tas šiurpus asilas, kurį jai pardavei prie mokyklos vartų.

Nesusilaikiau nesukikenęs. Tėčio paprastai užtikrintas šypsnyš tik akimirksniu virptelėjo ir jis pamėgino viską nuleisti juokais:

– Staigmena – nemokamas garso įrašas!

Mama dėbtelėjo į tėtį (ir dėl kažkokios priežasties į mane) žudančiu žvilgsniu.

– Ką man su jumis daryti?

– Padaryk arbatos?

Iš mamos veido neatrodė, kad šis tėčio pasiūlymas būtų jai labai patikęs. Ji plačiai išsižiojo, tarsi jau ke-tindama mus apšaukti, bet tą akimirką į kiemą įsuko prekių pristatymo furgonėlis ir ji kietai sučiaupė lūpas. Piktai kilstelėjusi kairįjį antakį ji įtariai paklausė:

– Kas čia?

Tėtis puikuodamasis išpūtė krūtinę.

– Tai – dovana tau, Tan. Naujutėlaitė skalbyklė su džiovinimo funkcija. Pamaniau, kad tu jos nusipelnei.

Maniau, kad tai padės tėčiui pelnyti jos palankumą, bet kažkodėl neatrodė, jog tai būtų padarę jai gerą įspūdį. Ji prisimerkė.

– Manei, kad aš nusipelniau skalbyklės? Ar tu juo-kauji, Frenkai? – Tada ji užsipulė furgonėlio vairuoto-ją: – Vežk šitą nesąmonę atgal iš ten, kur paėmei!

– Šita skalbyklė užsakyta iš „Argos“. Matai, ant fur-gono šono parašyta milžiniškomis raidėmis, – parodė

tėtis. Man tai pasirodė visai tinkamas pastebėjimas, bet ji įėjo į vidų ir smarkiai trenkė durimis.

Tėtis atsisuko į mane žibančiomis akimis ir suskėlė pokštą:

– Žinai, į ką man panaši tavo mama? – O tada kilstelėjo **dinozaurinio asilėlio uodegą** ir šis siaubingai užriaumojo.

Mudu prapliupome juoktis ir mama atidarė duris:

– Viską girdėjau!

Tai mus iš karto užčiaupė.

– Marš vidun! – sukomandavo.

Tėtis žengė priekin, bet mama sustabdė jį rankos mostu.

– Ne tu, jis.

Kadangi čia buvau vienintelis kitas *jis*, nusprendžiau, kad tai skirta man, ir žengiau priekin.

– O tu, mielasis, verčiau jau eik ir sutvarkyk, ką pridirbai, arba aš tikrai kaip reikiant ant tavęs užriaumosiu, – pagrasino tėčiui.

– Būtinai, mano gyvenimo mei...

Mama užtrenkė duris jam prieš nosį, tada sunkiai atsiduso ir pavartė akis.

– Tiesiog neįtikėtina! Jis mane iš proto išvarys!

Mano tėtis tikrai ne angelas, bet ir mamai toli iki tobulumo. Ko gero, visiems taip. Bet, kad ir kiek jie riedavosi, žinojau, kad myli vienas kitą. Tėčiui nereikėjo dovanoti mamai buitinės technikos, kad tą įrodytų. Gaila, kad jis to nesuprato, nes būtume išvengę daugybės rūpesčių.